УДК 330.341.1:330.34(477)
JEL O31, O33, O38
DOI: https://doi.org/10.32782/2786-8273/2026-15-18

Марченко О.І.
кандидат економічних наук, доцент,
завідувач кафедри управління та бізнес-адміністрування,
Державний податковий університет
ORCID: https://orcid.org/0000-0002-1301-6680
Olha Marchenko
State Tax University

РОЗВИТОК ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОСИСТЕМИ В УМОВАХ СТРУКТУРНИХ ЗМІН ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ

DEVELOPMENT OF THE INNOVATION ECOSYSTEM AMIDST STRUCTURAL CHANGES

Анотація. *У статті досліджено особливості розвитку інноваційної екосистеми України в умовах сучасних структурних трансформацій економіки. Проаналізовано ключові чинники впливу інновацій на конкурентоспроможність територій, а також виявлено «парадокс ефективності», що полягає у високих результатах створення інновацій на тлі ресурсних обмежень. Визначено системні перешкоди й дисбаланси, зокрема фрагментованість інфраструктури, слабкість захисту прав інтелектуальної власності та недостатність фінансування. Обґрунтовано необхідність поглиблення цифрової трансформації бізнесу й державотворення, розширення мережевої взаємодії та реалізації моделі «четверної спіралі» для забезпечення сталого повоєнного відновлення.*

Ключові слова: *інноваційна екосистема, структурні зміни економіки, цифрова трансформація, інноваційний потенціал, стартап-екосистема, трансфер технологій, інноваційна інфраструктура, конкурентоспроможність, повоєнне відновлення України.*

Abstract. Introduction. *The modern stage of global economic development demonstrates that traditional competitive factors – such as cheap labor or abundant natural resources – fade into the background. For Ukraine, undergoing war and post-conflict recovery, transitioning to an innovation-driven model is vital. Simple reconstruction using outdated templates is insufficient; a deep structural transformation is required, centered around the innovation ecosystem where the state, business, science, and consumers interact.* ***Purpose.*** *The aim is to investigate the development of Ukraine's innovation ecosystem amidst structural economic changes, identify institutional barriers, and substantiate pathways for sustainable recovery through digitalization and network collaboration.* ***Methods.*** *The study employs systemic and structural-functional analysis, comparative evaluation of the Global Innovation Index, stakeholder matrix methods, and life-cycle approaches for startup incubation in university hubs.* ***Results.*** *The research identifies direct, indirect, induced, and structural impacts of innovation ecosystems on territorial competitiveness. It highlights the "efficiency paradox," where Ukraine demonstrates high innovation output despite financial resource constraints and institutional weaknesses due to strong human capital. Concurrently, systemic obstacles are revealed: infrastructure fragmentation, weak intellectual property protection, and chronic underfunding. The necessity of digital transformation across supply chains, fostering network interactions via the "Quadruple Helix" model, and scaling university startup incubators has been proven.* ***Conclusion.*** *Ukraine can transform innovations into economic resilience through transparent governance, domestic digital platforms, and startup support. The author proposes security-oriented innovation clusters, enhanced university-business partnerships, and deregulation to ensure sustainable economic reconstruction and technological competitiveness.*

Keywords: *innovation ecosystem, structural changes in the economy, digital transformation, innovation potential, startup ecosystem, technology transfer, innovation infrastructure, competitiveness, post-war recovery of Ukraine.*

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку світової економіки демонструє, що традиційні фактори конкурентних переваг, такі як дешева робоча сила, вигідне географічне розташування чи багаті природні ресурси, поступово відходять на другий план. Для України, яка проходить через період війни та масштабного постконфліктного відновлення, перехід до інноваційної моделі є питанням національного виживання. Звичайна відбудова зруйнованих виробничих потужностей за старими шаблонами не здатна забезпечити бажаний результат – економіка потребує глибокої структурної трансформації. Основою такої трансформації стає інноваційна екосистема – складне середовище, де держава, бізнес, наука та споживачі взаємодіють як єдиний живий організм. Водночас в умовах глобальних геополітичних зрушень і постійних зовнішніх загроз здатність держави до сталого економічного відновлення тісно пов'язана з її технологічною безпекою та ефективним управлінням ризиками. Актуальність проблеми зумовлена гострою потребою у подоланні розриву між високим людським потенціалом України та фрагментованою інноваційною інфраструктурою задля забезпечення сталого економічного зростання і повоєнного відродження.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми функціонування та розвитку інноваційних екосистем в умовах структурних змін і кризових викликів економіки мають чимало спільних аспектів із загальною трансформацією господарських систем. Якщо в умовах стабільного розвитку увага дослідників

© Марченко О.І., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

здебільшого зосереджується на довгостроковому технологічному зростанні та створенні ринкових стимулів, то в умовах масштабних трансформацій і військових викликів на перший план виходить необхідність мобілізації ресурсів, адаптації інфраструктури та забезпечення стійкості ключових секторів. Аналіз наукових праць вітчизняних дослідників свідчить, що головною проблемою розвитку інноваційних екосистем України є потреба у швидкій адаптації до кризових умов, які супроводжуються дефіцитом фінансових ресурсів, регіональними диспропорціями, слабкістю інституційних механізмів та розривом між наукою і реальним сектором економіки.

Так, І. Гамова та Т. Суслова [1] розглядають інновації як ключовий драйвер розвитку екосистеми в умовах цифрової економіки, акцентуючи увагу на нових технологічних трендах. М. Зуєв [2] досліджує сутність та значення публічних механізмів розвитку інноваційної екосистеми України, підкреслюючи важливість регуляторної підтримки. Н. Кащена [3] з колективом авторів обґрунтовують формування інноваційної екосистеми сталого економічного відновлення і розвитку регіонів задля посилення національної безпеки. С. Кириленко [4] аналізує особливості формування екосистеми підприємництва у середовищі цифрової трансформації. В. Міщенко досліджує стратегії адаптації національних економічних екосистем у контексті глобальних геополітичних зрушень. Водночас С. Парубець [9] звертає увагу на проблему фрагментації національної інноваційної системи України в умовах глобалізації. Н. Педченко [10] з колегами розглядають теоретичні аспекти інноваційної екосистеми як фундаментального інструменту відновлення національної економіки, а С. Пермінова і М. Чупріна [11] вивчають ефективність взаємодії суб'єктів науки і бізнесу. О. Побережець та А. Ракитська [12] досліджують процеси розвитку інноваційної екосистеми на національному рівні, тоді як Л. Сімків [13] аналізує механізми впливу регіональних інноваційних екосистем на конкурентоспроможність територій у постконфліктний період.

Таким чином, спостерігаються фрагментарні підходи до вивчення та вирішення проблем розвитку інноваційної екосистеми в умовах структурних змін економіки України, оскільки більшість досліджень зосереджуються на окремих складових (цифровізації, регіональній специфіці, публічному управлінні чи безпекових аспектах), тоді як комплексне обґрунтування моделі взаємодії стейкхолдерів залишається недостатньо опрацьованим.

Метою статті є теоретичне обґрунтування та розробка практичних рекомендацій щодо розвитку інноваційної екосистеми України в умовах сучасних структурних змін і викликів повоєнного відновлення.

Методи дослідження. Методологічну основу дослідження становить сукупність загальнонаукових і спеціальних методів, застосування яких дозволило комплексно розглянути особливості розвитку інноваційної екосистеми України в умовах структурних змін економіки. Зокрема, методи аналізу та синтезу використано для визначення сутності інноваційної екосистеми, її основних складових і чинників розвитку; системний підхід – для дослідження взаємозв'язків між державою, бізнесом, науковими установами та іншими учасниками інноваційної діяльності; порівняльний і статистичний аналіз – для оцінювання динаміки позицій України за показниками Глобального інноваційного індексу (GII) у 2020–2025 рр. та виявлення диспропорцій між ресурсним забезпеченням і результативністю інноваційної діяльності. Матричний підхід використано для характеристики взаємодії ключових стейкхолдерів безпекоорієнтованої інноваційної екосистеми, а структурно-функціональний аналіз – для дослідження етапів розвитку інноваційних стартапів на базі університетських хабів. На основі порівняння традиційної та мережевої моделей інноваційної діяльності визначено перспективні напрями розвитку інноваційної екосистеми України в контексті цифрової трансформації та структурної перебудови національної економіки.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний етап розвитку світової економіки демонструє, що традиційні фактори конкурентних переваг, такі як дешева робоча сила, вигідне географічне розташування чи багаті природні ресурси, поступово відходять на другий план. Для України, яка зараз проходить через період війни та подальшого масштабного постконфліктного відновлення, перехід до інноваційної моделі є питанням національного виживання. Звичайна відбудова зруйнованих заводів за старими шаблонами не дасть бажаного результату, потрібна глибока структурна трансформація. Основою такої трансформації стає інноваційна екосистема – складне середовище, де держава, бізнес, наука та споживачі взаємодіють як єдиний живий організм.

Дослідники виділяють чотири ключові види впливу інноваційної екосистеми на конкурентоспроможність територій. Прямий, непрямий, індукований та структурний. Прямий вплив ми бачимо одразу через створення нових стартапів та робочих місць із високою доданою вартістю. Непрямий ефект полягає у тому, що високі технології поступово проникають у традиційні галузі. Наприклад, коли фермери починають використовувати дрони для аналізу ґрунту, що підвищує їхню врожайність. Найважливішим для нас є індукований вплив, який створює мультиплікативний ефект: статистика свідчить, що одне робоче місце у високотехнологічному секторі автоматично генерує від двох до п'яти додаткових робочих місць у суміжних сферах, від логістики до будівництва і послуг. Це призводить до структурного впливу – формування унікального інтелектуального капіталу регіону, який неможливо швидко скопіювати чи вивезти за кордон, і для побудови такої зрілої екосистеми потрібна послідовна стратегія тривалістю 15–25 років [13].

Аналізуючи стан нашої економіки, варто звернути увагу на явище, яке супроводжує розвиток України протягом останнього десятиліття і яке науковці називають «парадоксом ефективності». Цей феномен полягає у тому, що наша держава систематично демонструє набагато кращі результати у створенні інновацій (наприклад, у сфері програмування, патентування чи креативних індустрій), ніж можна було б очікувати. Виходячи з наявного дефіциту фінансових ресурсів та слабкості державних інституцій. Детальний аналіз Глобального інноваційного індексу (GII) показав, що український індекс результатів постійно перевищує індекс вхідних ресурсів. Це відбувається завдяки потужному людському капіталу, який сформувався ще на базі сильної математичної та інженерної освіти і

здатності українців до самоорганізації поза формальними рамками. Аналіз динаміки показників Глобального інноваційного індексу за 2020–2025 роки наочно підтверджує наявність «парадоксу ефективності» вітчизняної економіки (рис.1). Незважаючи на стабільно низькі позиції за субіндексом вхідних ресурсів (де Україна утримує місця в межах 71–80 через дефіцит фінансування та інституційні обмеження), індекс результатів інновацій стабільно випереджає ресурсну базу в середньому на 25–35 позицій [14]. Отримані дані доводять, що ключовим рушієм інноваційного розвитку України є потужний людський капітал, високий рівень інженерно-технічної освіти та адаптивний потенціал суспільства, які компенсують брак інституційних і матеріальних ресурсів. Водночас збереження такого розриву вказує на системну фрагментованість інфраструктури та необхідність посилення державної підтримки для конвертації високого інтелектуального потенціалу в реальні економічні результати.

Розвиток інновацій в умовах цифрової економіки сильно відрізняється від індустріальної епохи, оскільки він базується на технологіях Інтернету речей (IoT), цифрових двійниках, хмарних обчисленнях та штучному інтелекті. Інформаційно-комунікаційні технології (ІКТ) не є окремою галуззю нара вони стали основою для агросектору, медицини, логістики та фінансів. На жаль, вітчизняна статистика часто недооцінює реальний масштаб цих змін, рахуючи лише експорт послуг айтішників та імпорт обладнання, тоді як внутрішній ринок залишається серйозно недофінансованим з точки зору споживання інновацій. Відмова від застарілих лінійних моделей на користь мережевої взаємодії дозволить створити середовище, де інновації будуть народжуватися природним шляхом [1].

Цифрова трансформація змінює способи формування та реалізації підприємницьких інновацій. Інтеграція електронної комерції, аналітики великих даних і технологій штучного інтелекту сприяє диверсифікації каналів збуту, підвищенню оперативності управлінських рішень і виходу підприємств на міжнародні ринки. Водночас розвиток платформних бізнес-моделей змінює структуру взаємодії виробників, посередників і споживачів, формуючи нові можливості для малих інноваційних компаній [4]. Поряд із зазначеними перевагами цифровізація супроводжується кіберризиками, необхідністю захисту персональних і комерційних даних, дефіцитом цифрових компетентностей та інвестиційними обмеженнями. Зменшення цих ризиків потребує системного управління інформаційною безпекою, підготовки персоналу, оцінювання економічної доцільності технологічних рішень і налагодження співпраці підприємств із науковими установами [11].

За умов воєнних загроз розвиток інноваційної екосистеми доцільно розглядати у взаємозв'язку з економічною, технологічною та соціальною безпекою. Відповідна модель поєднує три взаємодоповнювальні складові: технологічну інфраструктуру, розвиток людського капіталу та управління ризиками. Їх узгоджена реалізація створює передумови для стійкості підприємств і територіальних громад [3].

Одним із перспективних напрямів є формування міжгалузевих інноваційних кластерів, у межах яких поєднуються аграрні технології, відновлювана енергетика, цифрові рішення та екологічний моніторинг. Таке поєднання може сприяти диверсифікації регіональної економіки, раціональному використанню ресурсів і зменшенню залежності від зовнішніх постачальників. Стійкість регіональних екосистем визначається узго-

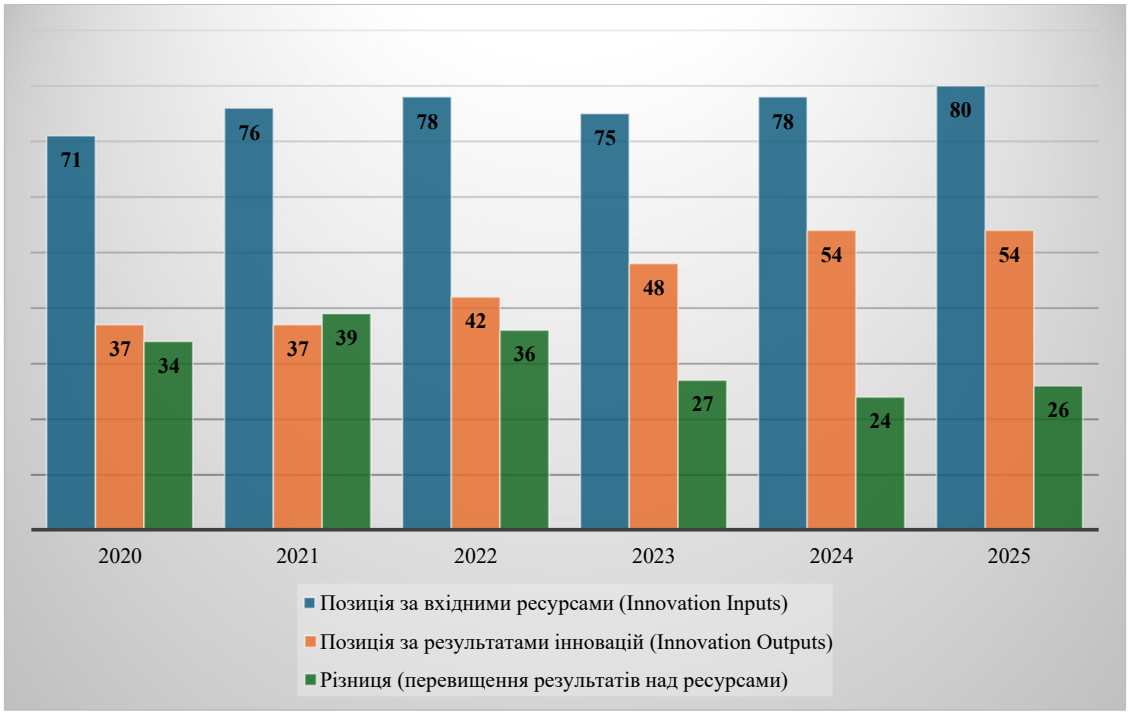

Рис. 1. Динаміка співвідношення ресурсів та результатів інновацій України в системі GII

Джерело: сформовано автором за офіційними звітами WIPO [14]

дженістю дій державних інституцій, бізнесу, закладів освіти, дослідницьких організацій та громадськості. Розподіл функцій між основними учасниками інноваційної взаємодії систематизовано в табл. 1. Матриця має аналітичний характер і відображає можливі напрями координації, а не результати окремого емпіричного опитування.

Наведена матриця засвідчує, що результативність безпекоорієнтованої екосистеми доцільно оцінювати не лише за кількістю інноваційних проєктів, а й за ступенем комерціалізації розробок, збереженням людського капіталу та зменшенням технологічних і екологічних ризиків. Методологічною основою такої взаємодії є модель «четверної спіралі», яка передбачає партнерство науки, бізнесу, держави й громадянського суспільства.

Важливу роль у формуванні інноваційної інфраструктури відіграють університети, здатні поєднувати підготовку фахівців із прикладними дослідженнями, прототипуванням і трансфером технологій. Розвиток університетських інноваційних осередків потребує узгодження освітніх програм із технологічними потребами підприємств, запровадження інструментів оцінювання результативності партнерств та підтримки міждисциплінарних команд [12]. Залежність від зовнішніх технологічних постачальників актуалізує питання цифрового суверенітету, захисту даних і безперервності критичних сервісів. Ухвалена у 2025 р. Стратегія цифрового розвитку інноваційної діяльності України до 2030 року (WINWIN) визначає державні пріоритети розвитку технологій, інноваційного підприємництва та міжнародного партнерства [5].

Практичним прикладом університетської інноваційної інфраструктури є Tech StartUp School Національного університету «Львівська політехніка». За інформацією університету, стартап-школа підтримує формування бізнес-ідей, пошук інвестицій і комерціалізацію інноваційних проєктів [8]. Узагальнення логіки проходження стартапом основних стадій від ідеї до масштабування наведено в табл. 2.

Аналіз даних, наведених у табл. 2, свідчить, що процес інкубації інноваційних стартапів на базі університетських хабів передбачає послідовний перехід від формування бізнес-ідеї до створення конкурентоспроможного підприємства. Кожен етап характеризується зростанням потреби у фінансових ресурсах, розширенням інструментів підтримки та підвищенням вимог до практичних результатів інноваційної діяльності. Особливого значення набуває залучення зовнішнього фінансування, менторська підтримка та налагодження

Таблиця 1

Матриця стейкхолдерів безпекоорієнтованої екосистеми з урахуванням потреб воєнного та повоєнного часу

Складова екосистеми	Учасники та напрями спільної діяльності	Практичні заходи й очікувані результати
Технологічна інфраструктура	Уряд, DefenceTech-компанії, агрохолдинги та науково-дослідні установи: розроблення технологій подвійного призначення і створення захищених мереж.	Формування оборонних та енергетичних кластерів (дрони, засоби РЕБ, альтернативна енергетика); зменшення імпортозалежності критичних секторів і підвищення енергоефективності.
Соціальна відповідальність	Територіальні громади, заклади освіти та міжнародні донори: підготовка фахівців, професійна адаптація, психологічна й соціальна реабілітація через зайнятість.	Програми перекваліфікації ветеранів для ІТ і високотехнологічного виробництва; збереження людського капіталу та скорочення кадрового дефіциту в регіонах.
Управління ризиками	ДСНС, екологічні стартапи, страхові компанії та аналітичні центри: моніторинг екологічних та інфраструктурних загроз, кіберзахист.	Системи раннього попередження та перероблення відходів руйнувань; зменшення збитків від атак, захист довкілля і стійкість баз даних.

Джерело: сформовано автором на основі [3; 11]

Таблиця 2

Етапи розвитку інноваційного стартапу в університетській екосистемі

Етап життєвого циклу	Основні інструменти	Критерій переходу	Потенційні джерела фінансування	Очікуваний результат
Генерація ідеї та валідація	Хакатони, інтерв'ю з клієнтами, менторство	Підтверджено проблему й цільовий сегмент	Власні кошти, університетські програми	Сформована команда та гіпотеза бізнес-моделі
Експертиза та інкубація	Галузева експертиза, аналіз ринку, тестування	Підтверджено технічну та ринкову здійсненність	Конкурси, грантові програми	Уточнена концепція продукту
Прототипування	Лабораторії, makerspace, розробка MVP	Отримано результати тестування прототипу	Гранти, бізнес-ангели	Мінімально життєздатний продукт
Акселерація та продажі	Менторство, маркетинг, юридичний супровід	Є перші користувачі або продажі	Посівні інвестиції, партнерські кошти	Підтверджена модель виходу на ринок
Масштабування	Розвиток виробництва, експорт, партнерства	Є повторювані продажі та організаційна готовність	Венчурні інвестиції, корпоративний капітал	Розширення діяльності та створення робочих місць

Джерело: сформовано автором на основі [6; 8; 11]

співпраці між закладами вищої освіти, бізнесом і потенційними інвесторами. Водночас ефективність університетських інноваційних хабів визначається не лише кількістю започаткованих стартапів, а насамперед їхньою здатністю проходити етапи комерціалізації, залучати інвестиції та виходити на ринок. Отже, розвиток університетської стартап-інфраструктури є важливою передумовою активізації трансферу технологій, реалізації наукового потенціалу та посилення інноваційної складової структурних змін економіки України.

Державна політика розвитку інновацій має поєднувати регуляторну передбачуваність із цільовою підтримкою інфраструктури, досліджень і трансферу технологій. Зокрема, ініціатива Science.City у межах WINWIN 2030 спрямована на розвиток мережі наукових парків та посилення співпраці науки, бізнесу й держави [5]. При цьому державні механізми не повинні підміняти підприємницьку ініціативу адміністративним визначенням перспективних бізнес-моделей. Їх завданням є формування прозорих правил, захисту прав власності, конкурентного середовища та інструментів подолання ринкових бар'єрів. Саме поєднання інституційної якості й приватної ініціативи створює умови для довгострокового розвитку інноваційної екосистеми [10].

Визначальним критерієм ефективності взаємодії науки та бізнесу є практичне використання результатів досліджень. Його можна оцінювати за кількістю ліцензійних угод, спільних дослідницьких проєктів, створених академічних стартапів та комерціалізованих розробок. Наявність таких результатів свідчить про перехід від формального партнерства до реального трансферу знань. Міждисциплінарність та відкриті інновації посилюють можливості підприємств адаптувати технологічні рішення до потреб ринку. Взаємодія інженерів, фахівців із цифрових технологій, природничих наук і менеджменту дає змогу скорочувати шлях від дослідження до практичного впровадження [11].

Територіальний вимір інноваційної екосистеми набуває особливого значення в умовах переміщення підприємств, нерівномірного розподілу інфраструктури та безпекових обмежень. Регіональні інноваційні осередки можуть виконувати функцію збереження виробничих компетенцій і формування нових зв'язків між релокованим бізнесом, місцевими громадами та університетами [13]. Одним із ключових структурних обмежень залишається невідповідність між наявним людським потенціалом та можливостями його використання в національній економіці. Подолання цього дисбалансу потребує інвестицій у дослідницьку інфраструктуру, підтримки технологічного підприємництва та розвитку сталих механізмів взаємодії науки і виробництва [10]. Цифровізація підприємств охоплює не лише придбання обладнання або програмного забезпечення, а й зміну управлінських процесів, організаційної культури та компетентнісної структури персоналу. Тому підвищення цифрової грамотності працівників є необхідною умовою результативного використання інновацій.

Висновки. Проведене дослідження підтвердило, що розвиток інноваційної екосистеми України в умовах структурних змін залежить від узгодженості інституційних, технологічних і соціально-економічних чинників. Порівняння ресурсної та результативної складових Глобального інноваційного індексу свідчить про відносно вищі позиції України за результатами інноваційної діяльності, ніж за ресурсним забезпеченням. Водночас цей розрив не усуває проблем недостатнього фінансування досліджень, фрагментації інноваційної інфраструктури та обмежених можливостей комерціалізації розробок. Обґрунтовано доцільність розвитку безпекоорієнтованих регіональних кластерів, університетських стартап-осередків і механізмів трансферу технологій. Практичними пріоритетами визначено розширення співпраці науки й бізнесу, підвищення цифрових компетентностей, захист інтелектуальної власності та створення прозорих умов залучення інвестицій. Подальші дослідження доцільно спрямувати на кількісне оцінювання впливу регіональних інноваційних партнерств на зайнятість, технологічну стійкість та конкурентоспроможність підприємств.

Бібліографічний список:

1. Гамова І. В., Суслова Т. О. Інновації як драйвер розвитку екосистеми в умовах цифрової економіки. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права. Серія економічна. Серія юридична*. 2022. Випуск 34. С. 126–134. DOI: http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.7198626

2. Зуєв М. І. Сутність та значення публічних механізмів розвитку інноваційної екосистеми України. *Ефективність державного управління*. 2022. Вип. 3(72). С. 23–28. DOI: https://doi.org/10.36930/507204

3. Кащена Н. Б., Василішин С. І., Руденко С. В., Накісько О. В. Формування інноваційної екосистеми сталого економічного відновлення і розвитку регіонів для посилення національної безпеки України. *Український журнал прикладної економіки та техніки*. 2024. Том 9. № 3. С. 256–261. DOI: https://doi.org/10.36887/2415-8453-2024-3-45

4. Кириленко С. В. Формування інноваційної екосистеми підприємництва в умовах цифрової економіки. *Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля*. 2024. № 4 (284). С. 36–42. DOI: https://doi.org/10.33216/1998-7927-2024-284-4-36-42

5. Міністерство освіти і науки України. WINWIN: Україна затвердила Стратегію цифрового розвитку інновацій до 2030 року. 14.01.2025. URL: https://mon.gov.ua/news/winwin-ukraina-zatverdyla-stratehiiu-tsyfrovoho-rozvytku-innovatsii-do-2030-roku

6. Міністерство освіти і науки України. Українська стратегія інновацій і розвиток наукових парків: як об'єднати зусилля науки, держави і бізнесу. 2025. URL: https://mon.gov.ua/news/ukrainska-stratehiia-innovatsii-i-rozvytok-naukovykh-parkiv-iak-obiednaty-zusyllia-nauky-derzhavy-i-biznesu

7. Міщенко В. Національні економічні екосистеми в умовах глобальної цифрової трансформації: стратегії адаптації. *Економічний дискурс*. 2026. Випуск 2. С. 52–60. DOI: https://doi.org/10.36742/2410-0919-2026-2-5

8. Національний університет «Львівська політехніка». Tech StartUp School. URL: https://lpnu.ua/tsus

9. Парубець С. О. Фрагментація національної інноваційної системи України в умовах глобалізації. *Економіка та суспільство*. 2026. Випуск № 84. С. 66. DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2026-84-66

10. Педченко Н. С., Нестуля Ю. О., Кудацький О. М., Педченко М. Г. Інноваційна екосистема відновлення національної економіки України: теоретичний аспект. *Науковий вісник Полтавського університету економіки і торгівлі.* 2023. Випуск 4(110). С. 56–60. DOI: https://doi.org/10.37734/2409-6873-2023-4-8

11. Пермінова С. О., Чупріна М. О. Розвиток національної інноваційної екосистеми в контексті взаємодії суб'єктів науки і бізнесу. *Економіка та суспільство*. 2022. Випуск № 38. DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-38-29

12. Побережець О. В., Ракитська А. О. Розвиток інноваційної екосистеми України на національному рівні. *Ринкова економіка: сучасна теорія і практика управління.* 2022. Том 21. Вип. 3 (52). С. 435–453. DOI: https://doi.org/10.18524/2413-9998.2022.3(52).275824

13. Сімків Л. Є. Механізми впливу регіональних інноваційних екосистем на конкурентоспроможність територій в умовах постконфліктного відновлення. *Міжнародний науковий журнал «Грааль науки».* 2026. № 70. С. 202–209. DOI: https://doi.org/10.36074/grail-of-science.31.05.2026.018

14. Global Innovation Index (GII): Ukraine Country Profile. *World Intellectual Property Organization (WIPO).* URL: https://www.wipo.int/gii-ranking/en/ukraine?sort=outputs&dir=ASC

References:

1. Hamova, I. V., & Suslova, T. O. (2022). Innovatsii yak draiver rozvytku ekosystemy v umovakh tsyfrovoi ekonomiky [Innovations as a driver of ecosystem development in the digital economy]. *Naukovi zapysky Lvivskoho universytetu biznesu ta prava. Seriia ekonomichna. Seriia yurydychna*, vol. 34, pp. 126–134. DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.7198626

2. Zuiev, M. I. (2022). Sutnist ta znachennia publichnykh mekhanizmiv rozvytku innovatsiinoi ekosystemy Ukrainy [The essence and significance of public mechanisms for the development of Ukraine's innovation ecosystem]. *Efektyvnist derzhavnoho upravlinnia*, no. 3(72), pp. 23–28. DOI: https://doi.org/10.36930/507204

3. Kashchena, N. B., Vasylyshyn, S. I., Rudenko, S. V., & Nakisko, O. V. (2024). Formuvannia innovatsiinoi ekosystemy staloho ekonomichnoho vidnovlennia i rozvytku rehioniv dlia posylennia natsionalnoi bezpeky Ukrainy [Formation of an innovation ecosystem for sustainable economic recovery and regional development to strengthen Ukraine's national security]. *Ukrainskyi zhurnal prykladnoi ekonomiky ta tekhniky*, vol. 9, no. 3, pp. 256–261. DOI: https://doi.org/10.36887/2415-8453-2024-3-45

4. Kyrylenko, S. V. (2024). Formuvannia innovatsiinoi ekosystemy pidpryiemnytstva v umovakh tsyfrovoi ekonomiky [Formation of an entrepreneurial innovation ecosystem in the digital economy]. *Visnyk Skhidnoukrainskoho natsionalnoho universytetu imeni Volodymyra Dalia,* no. 4(284), pp. 36–42. DOI: https://doi.org/10.33216/1998-7927-2024-284-4-36-42

5. Ministry of Education and Science of Ukraine. (2025). WINWIN: Ukraina zatverdyla Stratehiiu tsyfrovoho rozvytku innovatsii do 2030 roku [WINWIN: Ukraine approved the Digital Innovation Development Strategy until 2030]. Available at: https://mon.gov.ua/news/winwin-ukraina-zatverdyla-stratehiiu-tsyfrovoho-rozvytku-innovatsii-do-2030-roku

6. Ministry of Education and Science of Ukraine. (2025). Ukrainska stratehiia innovatsii i rozvytok naukovykh parkiv: yak obiednaty zusyllia nauky, derzhavy i biznesu [Ukraine's innovation strategy and the development of science parks: How to unite the efforts of science, government and business]. Available at: https://mon.gov.ua/news/ukrainska-stratehiia-innovatsii-i-rozvytok-naukovykh-parkiv-iak-obiednaty-zusyllia-nauky-derzhavy-i-biznesu

7. Mishchenko, V. (2026). Natsionalni ekonomichni ekosystemy v umovakh hlobalnoi tsyfrovoi transformatsii: stratehii adaptatsii [National economic ecosystems in the context of global digital transformation: Adaptation strategies]. *Ekonomichnyi dyskurs*, no. 2, pp. 52–60. DOI: https://doi.org/10.36742/2410-0919-2026-2-5

8. Lviv Polytechnic National University. (n.d.). Tech StartUp School. Available at: https://lpnu.ua/tsus

9. Parubets, S. O. (2026). Frahmentatsiia natsionalnoi innovatsiinoi systemy Ukrainy v umovakh hlobalizatsii [Fragmentation of Ukraine's national innovation system in the context of globalization]. *Ekonomika ta suspilstvo*, no. 84. DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2026-84-66

10. Pedchenko, N. S., Nestulia, Yu. O., Kudatskyi, O. M., & Pedchenko, M. H. (2023). Innovatsiina ekosystema vidnovlennia natsionalnoi ekonomiky Ukrainy: teoretychnyi aspekt [Innovation ecosystem for the recovery of Ukraine's national economy: Theoretical aspect]. *Naukovyi visnyk Poltavskoho universytetu ekonomiky i torhivli*, no. 4(110), pp. 56–60. DOI: https://doi.org/10.37734/2409-6873-2023-4-8

11. Perminova, S. O., & Chuprina, M. O. (2022). Rozvytok natsionalnoi innovatsiinoi ekosystemy v konteksti vzaiemodii subiektiv nauky i biznesu [Development of the national innovation ecosystem in the context of interaction between science and business]. *Ekonomika ta suspilstvo*, no. 38. DOI: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-38-29

12. Poberezhets, O. V., & Rakytska, A. O. (2022). Rozvytok innovatsiinoi ekosystemy Ukrainy na natsionalnomu rivni [Development of Ukraine's innovation ecosystem at the national level]. *Rynkova ekonomika: suchasna teoriia i praktyka upravlinnia,* vol. 21, no. 3(52), pp. 435–453. DOI: https://doi.org/10.18524/2413-9998.2022.3(52).275824

13. Simkiv, L. Ye. (2026). Mekhanizmy vplyvu rehionalnykh innovatsiinykh ekosystem na konkurentospromozhnist terytorii v umovakh postkonfliktnoho vidnovlennia [Mechanisms of the influence of regional innovation ecosystems on territorial competitiveness in the context of post-conflict recovery]. *Hraal nauky*, no. 70, pp. 202–209. DOI: https://doi.org/10.36074/grail-of-science.31.05.2026.018

14. World Intellectual Property Organization (WIPO). (n.d.). Global Innovation Index (GII): Ukraine Country Profile. Available at: https://www.wipo.int/gii-ranking/en/ukraine?sort=outputs&dir=ASC

Дата надходження статті: 01.10.2026
Дата прийняття статті до публікації: 09.11.2026
Дата публікації статті: 19.11.2026